

Nekünk még mindig Mohács kell?!

Kis-Trianon? Nem: még nagyobb, s még hihetlenebb, mint a gyalázatos eredeti. Amit külső és ellenséges hatalmak nemzetgyilkolása („hungarocídium”!) véghezvitt, azt most az áldozat-nemzet önként elismeri és készséggel szentesíti. Ami egészséges és természetes nemzeti öntudatban elveszett, az most hetyke nemzetellenes önérzetben (vagy álságos és körmönfont magyarázkodásokkal igazolni próbált alapvető közönyben és aktív részvétlenségben) nyilvánul meg – tömegesen. Két trianonista büntény (1920, 1947) – „eszélős ceruzahúzásokkal” végrehajtott „területhabzsoló térképszabdálás” (Illyés Gyula) – után a „harmadik” Trianon a magyarság módszeres demográfiai, gazdasági, erkölcsi, szellemi tönkretétele, zsugorítása („etnikai tisztogatással”, „békés genocídiummal” való kiirtása) lesz – pontosabban ennek bevégzése, mert a folyamat bő fél évszázada tart. De most váratlanul elébe vágott ennek valami: a magyarság és a magyar öntudat felszámolását célzó törekvéseknek új szakaszát kezdte el maga az érintett nép (legalábbis annak hatalmas többsége) – szívesen kiszolgálva parancsolói érdekeit, s gazdái utasítása szerint köpve szembe sok ezer éves történelmi identitását, szégyenletesen, sőt, szégyentelenül megcsúfolva halálig önfeláldozó elődeinek és legjobbjainak életakarátát, megmaradásvágyát, értékűzenetét. Nem kell már erőszak a nemzethalálhoz – megoldja azt a lelki suicídium, a „nemzeti harakiri”, a „mostohaanyországgá”, „Öncsonka-Magyarországgá” válás bárgyún önköltő, önpusztító cselekedete. 2004. december 5. „Fekete Adventje” csakugyan történelmet írt; de az emelkedés történelme helyett az önmegszüntetés eddig elképzelhetetlenül példátlan kísérletének történelmét.

Nagyon fájdalmas lett volna nyolcmillió országglagosnak (akikről bebizonyosult, hogy valóban nem polgárok, csak itt laknak) egyszer magyarnak éreznie magát? Jobb érzés egy hazug haspropaganda terjesztőihez tartozni, mint értelmes és jóindulatú emberek (írók, írószövegségek, művészek, tudósok,

tanárok, diákok, lelkészek, egyházak stb.) neves és névtelen másfél milliós seregéhez? Ekkora sérelem lett volna egyetlen tollvonással kifejezni a nemzeti hovatarozást? De akkor miért kell megsértődni, ha más is észreveszi és nyugtázza ezt a tömeges kiiratkozást a nemzetből? Ha valaki nem tartja magát magyarnak, attól még igazán tartozhat akárhová, s lehet akármilyen identitású értékes ember. De ne kívánja, hogy azok, akik viszont vallják és vállalják a magyarságukat, továbbra is annak tekintsék.

Magyar az, aki vállalja – s titkos szavazáskor igazán kockázat nélkül is kinyilváníthatja. Mert igaz, hogy Magyarországon hosszú ideje nemcsak uralmi terrorkövetelmény, hanem sikk is a magyarellenesség vagy a magyartalanság (Németh Lászlótól is tudjuk, hogy „a félművelt magyar számára semmi sem olyan ellenszenves, mint ami magyarságára emlékezteti”; hogy „minden divatnak több reménye van az elterjedésre, mint amit népünk jellegében, problémakörében akar megtartani”), s magyarnak lenni és magyarként viselkedni a nemzeti megsemmisítés hadműveletei közepette valódi áldozathozatalt követelt. Magyar az, aki megbélyegzés, kigúnyolás, hátratétel ellenére is vállalkozik erre. „Van egy emberfajta, amelyiknek millió és millió egyedét valami megfoghatatlan hatalom arra kényszeríti, hogy akkor is magyarnak vallja magát, ha abból kára származik” – szögezte le a harmincas évek elején az erdélyi László Dezső; „magyar az, akinek napi gondot okoz a magyarsága”; „aki az érdekei ellen is magyar akar maradni” – mondta a kilencvenes években Csoóri Sándor is. Ezek szerint (és valóban ez a több évszázados sorstapasztalat): a magyarság vállalása, a magyarsághoz való tartozás feltételként követeli meg az érdekről való lemondás mindennapi – sokszor a köznapokban is emberfeletti követelményeket szabó – hősiességét. Most viszont elemi létérdek éppenséggel a magyar önfelmutatás lett volna. Itt kivételes szerencse folytán az a helyzet állt elő, hogy a közvetlen érdek egybeesett az össznemzeti öntanúsítással – a kézzelfogható nemzetpolitikai érdek

is a nemzetegyesítő jogi-törvényi megoldásokat követelte volna meg. Az egységes magyar kultúrnemzet hosszú távú politikai-gazdasági érdeke, racionális önérdék-érvényesítő erejének növelése kívánta volna meg az együvé tartozást kinyilvánító erkölcsi demonstrációt – így is hiába. Mégiscsak elég volt a rögzült hiedelem, pontosabban az akár öntudatlan beidegződése annak, hogy magyarnak lenni érdek ellen való. Elég a kitartáshoz az önlefozozó örök sorsélmény mellett a zsigeri tapasztalathoz való ragaszkodás: hogy magyarnak lenni nem szabad, nem lehet, nem érdemes. Elég a vélt érdek választásához a magyarság helyett, a magyarsággal szemben; s így elég a lelkiismeret- és identitáspróbán (e voltaképpeni egyszerű, elemi magyarságvizsgán) való dicstelen elbukáshoz is. (Sehonnai bitang ember, ki most, ha kell – élni sem mer magyarként; mintha csakugyan a dacos-ostoba kihalás irracionális ereje vonzaná. És valamiképpen igaz is: elég szenvedés volt már magyarnak lenni.)

És miféle demokratikus felfogás a hajdan Magyarországon született magyar hon- és állampolgároknak vagy azok utódainak a kitagadása identitásukban gyökerező, eredendő és elemi emberi jogaikból? A voltaképpeni természetszerű – az egykori állampolgári, honpolgári státust helyreállító, annak legitím történelmi folytonosságát biztosító – „visszahonosítás” jogából? Az akaratok ellenére szülőföldjükkal együtt elszakított, önrendelkezés és autonómia nélküli nemzettestvéreink további jogfosztottságba taszítása? Ez bizony eldöntendő kérdés tárgya sem lehetne, oly evidens, hogy képtelenség és természetjogi elvek szerint is emberellenesség az elmúlt évtizedekbeni illegitim diktatúrák történelmi botrányának tartósítása – demokratikusnak látszó körülmények között is. A határon túli magyarság megtagadása, elárulása tehát egyszerre nemzeti, erkölcsi és emberi abszurdítás. (A kettős állampolgárság minden demokratikus ország jogrendje szerint elfogadott intézmény. Csak a nemzeti mivoltában – kisebbségi nemzetrészeiben – többszörösen „hazátlanná”, „bozgorrá” alázott magyarságnak nem járnak szimpla demokratikus jogok?) A nemzetvesztéssel szembeni önépítést igénylő szavazás így valóban morális, lelkiismereti, becsületbeli (akár a nemzeti szemponttól függetlenül egyetemes jogelvi) ügy volt, ahogy az egyházak templomokban felolvasott felhívásai is hangsúlyozták, s ahogy – a méltóságörzés mellett olykor kétségbeesetten rimánkodva is – az ötszáz erdélyi, felvidéki, kárpátaljai,

délvidéki magyar lelkész hirdette a szószékről a szavazás napján. A magukat valláshoz, egyházhoz, felekezethez (vagy akár nemzeti-keresztény jellegű pártokhoz) tartozónak érzők közül sokan miért éppen ebben az ügyben szegültek ellene saját vezetőik kérésének? Megnyugtatóbb ilyen erkölcsi deficittel élni? S tekintsük viccnek Tamási Áron szentenciáját (amely szerint aki „embernek hitvány, magyarnak nem alkalmas”) – legfeljebb olyan kedves-humoros mondásnak, amely soha semmi felelősséget nem ró senkire?

Az igencsak problematikus távlatokat sejtető európai uniós (sőt NATO-s) népszavazáskor a gazdagodás reménye inkább megmozgatta a sokaságot; kevesebb félelem munkált benne a gyarmatosító-globalista nagytőkével és saját milliárdos kirablóival, mint szerencsétlen honfitársaival szemben. (Vagy pedig olyan mértéktelen – mert örökös tapasztalatból fakad – az állandó és halmozott egzisztenciális félelem, bizalmatlanság, hogy a szegénység az általa kiszolgált uralkodó gazdasági-politikai kasztól is /vagy elsősorban attól és okkal/ retteg: érzi, hogy az minden változást megtorolhat rajta, s a határon túliak ügyét is ürügyként használhatja fel az ő /a szolgaréteg/ még kegyetlenebb elnyomorításához.) Most összeadódott a szolgai kiszolgáltatottság és a manipulált tudatlanság nyomora, a fullasztó létbizonytalanság szorongása, a félelem rabságába nyomorítottak, a féktelen önzésre és a dacos közönyre idomítottak félrevezetettsége, a lumpenbölcsséggel szövethető hatalmi banditizmus és a műveletlen gazdagság bugris cinizmusa meg a kényszerűségből és ideiglenesen még a magyarhoz hasonlatos nyelvet beszélő (illetve törő) pláza-zombik fogyasztói ostobasága (konzum-idiotizmusa). Elnyerve a politikai hatalom állatidomár-szerű, vállveregető dicserétét is: hogy ők a „felelős hazafiak” – netán máris és így „európai polgárok” (szegény Európát!). (Nem például a magyar kultúra teremtő személyiségei és intézményei – határokon innen és túl.)

Most még élesebben kiviláglott: a magyarság nem elsősorban etnikai, hanem erkölcsi kategória. Mintha népszámlálás történt volna – a magyarországi magyar kisebbségé, a lelki magyarságé. Amelynek most már még szorosabban kell szolidaritást vállalni és összefogni a határon túliakkal, nehogy a nemzetietlen politikának a nemzetrészeket egymásra uszító ördögi terve szerinti sérelmi háborúskodás, önmegosztó mérges gyűlölködés hatalmasodjék el. Keserűen emelkedett székelyföldi szavakkal óv ettől Farkas

Árpád is: „Mikulás óta a magyar állam felől nézvést nincs magyar nemzet”; „Magyarország nem anyánk ugyan, de másfél milliányi testvérünk, és testvérnél is ragaszkodóbb barátunk van ott, akik az emberiség modern történetének legaljasabb kormány- és pártkampánya közepette is velünk van. Bennük bízunk, mert ezt a gyalázatot, amit ránk kentek, csak ők tudják lekaparni.” Magyarországon (nevezhető még így csúfolás nélkül?) a magyar érzésűek hitvallási kisebbsége akár pozitív diszkriminációt is igényelhetne – mint számszerű kisebbség. De – félretéve az iróniát – a

maradék nemzet belső kohéziójának megtartása megint elsődleges feladat, s mivel a lelkiileg is szétszaggatott magyar nyelvű közösség egészére vonatkozó erkölcsi ráhatás energiája, olykor emberfeletti erőfeszítése önmagában láthatóan kevésnek bizonyul, egyelőre a médiaipart is átalakító politikai küzdelem marad mint egyetlen esélyt kínáló nemzetpolitikai stratégia. Hátha mégse csak az áradó szenny lehet olyannyira követésre csábító, hanem esetleg az emberi érték szava is – ha elégséges politikai erő szavatolja.

